

[Statsministeren.]

folk, der, når de gav dispensation fra fristerne, også tog medansvar for det indgreb, som man ud fra en samfundsmæssig betragtning fandt nødvendigt. Den situation vil hr. J. O. Krag altså ikke være med til nu. Det, hr. J. O. Krag gør, er at give et godt råd, han ikke selv tør følge. Råd, man ikke selv tør følge, er ganske svage.

Regeringen, siger hr. Aksel Larsen, meddelte, at den ikke ønskede et omgående indgreb. Det er en fortolkning af mine udtalelser i morges, jeg ikke kan acceptere. Det, jeg meddelte, var, at regeringen ikke i øjeblikket ønsker at anmode folketinget om dispensation fra fristerne for andet end første behandling. Og begrundelsen er den enkle, at vi ønskede at få konstateret, om vi som i tidligere lignende situationer i folketinget kunne stå sammen om at stoppe en konflikt på et samfundsvigtigt område. Det kan vi altså ikke, forstår jeg, og dermed er situationen anderledes.

Hr. Erling Dinesen sagde bl. a.: det bliver ikke let at få ro på dette arbejdsmarkedsområde herefter. Det ved vi vel ikke, men vi ved én ting: hr. Erling Dinesen ydede intet bidrag til, at det nogen sinde skulle kunne blive let. Det er højt spil, men det forstår jeg at socialdemokratiet vil spille.

Hr. Erling Dinesen siger videre: vi vil ikke være med til voldgift. Nej, men har vi bedt hr. Erling Dinesen om det? Jeg tror, hr. Erling Dinesen skulle tænke tilbage på den tid, da han selv var arbejdsminister og fremsatte forslag om et indgreb bygget op efter nøjagtig samme skabelon, som vi foreslår i dag; hvad var hr. Erling Dinesens svar dengang til hr. Aksel Larsen? Det var, at regeringen her havde valgt en metode, som ikke var voldgift. Men det var jo også dengang, hr. Erling Dinesen og hr. Aksel Larsen var uenige; se, det var tider.

Må jeg så yderligere sige, at jeg er af den opfattelse, at den metode, som jeg forstod hr. J. O. Krag anbefalede: at man skulle ophøje den ultimative og dermed fortrolige skitse til lov, den metode er ikke farbar. Og når den ikke er farbar, så er det væsentligt, at man stræber efter at få lagt et forslag frem, som giver parterne mulighed for fortsat at øve indflydelse på den endelige løsning. Og hvad man nu end vil mene om det forslag, der foreligger her, så giver det

denne mulighed. Og hvad man end vil mene der kan begrunde, at man tager et andet standpunkt, så vil jeg alligevel mene, at det er ganske overordentlig svært for socialdemokratiet at finde en holdbar begrundelse for, at man i dag tager et standpunkt, som man tidligere ikke tog.

Erling Dinesen: Må jeg først sige, at jeg synes egentlig, det er ganske urimeligt, at vi her skal høre statsministeren forarget fortælle om, at tidligere har man bedt socialdemokratiet om at få dispensation og havde fået dispensation i en nogenlunde tilsvarende sag, en dispensation, som senere blev taget tilbage. Det er urimeligt at høre på, når alle i denne sal ved, at der var en særdeles god begrundelse for, at der skete en ændring i denne holdning; det viste sig nemlig, at der ikke var behov for denne dispensation; det viste sig, at der ikke var tale om nogen hastesag — det var for et års tid siden — det viste sig, at det lovforslag, vi behandlede, var fremsat på et helt forkert grundlag. Det var situationen. Statsministeren behøver ikke at nøjes med at tage hensyn til, hvad vi siger omkring disse ting; statsministeren kan læse sit eget partiblad Politiken for det pågældende tidspunkt, Berlingske Tidende, Jyllands-Posten, den borgerlige presse ud over landet, som alle var enige om, at der var kludret i den sag, at det ikke var nogen hastesag, at der ikke var noget behov for denne dispensation, og det fik vi først kendskab til, da vi behandlede sagen i folketingsudvalget. Og min fornemmelse er i alle tilfælde den, at de øvrige partier, som deltog i folketingsudvalgets arbejde, var ganske enige med socialdemokratiet i det standpunkt, vi på daværende tidspunkt tog: Så synes jeg ikke, man skal trække det frem på den måde, som statsministeren har gjort det her i dag som begrundelse for, at man nu absolut skal have en konflikt, der skal løbe en 8 dages tid.

Statsministeren sagde, at det jo ikke behøver at være en dårlig regering, fordi forhandlingerne er bristet. Nej, men det, der har givet anledning til, at vi er i den situation, vi står i i dag, er jo ikke uenighed på arbejdsmarkedet, den uenighed, man nu forsøger at fremstille her i salen i forbindelse med forhandlingerne i forligsinstitutionen. Det er simpelt hen det forhold, at man ikke